

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 9833 af 17/11/2020 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0448

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2020-80-0448

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0448

Politiken får ikke kritik for omtale af klimakompensation

Politiken bragte i januar måned i en artikel og nyhedspodcast kritisk omtale af en dansk forretningsmand og hans selskab, der solgte klimakreditter for et forretningskoncept, som formidlede klimakreditter fra projekter, der skal reducere udledningen af CO₂. Den omtalte forretningsmand klagede til Pressenævnet over blandt andet, at artiklen og nyhedspodcasten indeholder ukorrekte oplysninger, og at Politiken har krænket hans privatliv ved blandt andet at bringe et billede af ham og hans tidligere navn, uden at han har givet samtykke hertil. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet lagde blandt andet vægt på, at oplysningerne havde dækning i de faktiske forhold, og at billedet ikke viste forretningsmanden i en krænkende situation, ligesom anvendelsen af hans tidligere navn ikke kan betragtes som krænkende.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen *"Firmaer betaler for at mindske deres klimabelastning, men bliver snydt af værdiløse kreditter"* og nyhedspodcasten *"Klimasnyd: Sådan skabte dansk købmand en god forretning på vores dårlige samvittighed"*, som blev bragt henholdsvis den 4. januar 2020 og den 6. januar 2020 på Politikens netavis politiken.dk, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at artiklen og nyhedspodcasten indeholder ukorrekte oplysninger, og at Politiken har krænket hans privatliv ved blandt andet at bringe et billede af ham, uden at han har givet samtykke hertil.

1 Sagsfremstilling

Den påklagede artikel

Politiken bragte den 4. januar 2020 artiklen *"Firmaer betaler for at mindske deres klimabelastning, men bliver snydt af værdiløse kreditter"* på Politikens netavis politiken.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

"Bilfirmaet [Biludlejningsfirmaet] i Ungarn og flere andre virksomheder køber klimakreditter for at reducere deres CO₂-udslip gennem projekter i udlandet. Men kreditterne er annulleret, og eksperter kalder det klimaskadelig snyd. Sagen involverer en dansk forretningsmand med en broget fortid. De anklagede parter afviser."

Af artiklen fremgår følgende:

"Klimakompensation bliver et mere og mere populært værktøj i kampen mod den globale opvarmning. Men man kan ikke være sikker på at få den kompensation, man har betalt for."

Politiken kan afsløre, at godt 2,5 millioner klimakreditter, som i november 2013 blev annulleret, i dag findes i et register hos et ungarsk firma. Klimakreditterne er allerede én gang blevet brugt, men det ungarske selskab sælger kreditterne til virksomheder, som ønsker at kompensere for deres CO₂-udledning. En af de virksomheder er biludlejningsfirmaet [Biludlejningsfirmaet] i Ungarn.

»Det betyder, at man har solgt de samme kreditter to gange«, siger økonomiprofessor [Økonomiprofessoren], som er tidligere formand for Klimarådet, og fortsætter:

»Det vil sige, at der er nogen, der har købt kreditterne i den tro, at de har bidraget til at reducere den globale udledning, men det er ikke sket. Det er svindel«.

Der findes ingen internationale love eller myndigheder, som regulerer det private marked for klimakreditter. Men firmaet bag det globale register, hvor kreditterne blev annulleret, og det firma, som har udstedt kreditterne, siger, at det er imod deres regler, når det ungarske selskab sælger kreditterne.

Manden, der i sin tid stod for overdragelsen af de 2,5 millioner klimakreditter til det ungarske firma, er den danske forretningsmand [Klager], som er gået konkurs med flere selskaber, og direktøren for det ungarske selskab er en tidligere forretningspartner til [Klager]. I sin tid var [Klager] med til at undfange selve ideen om at sælge et koncept bygget på klimakreditter – et koncept, som en ekspert kalder pyramidespilslignende.

Klimakreditter har unikke serienumre for at sikre, at de samme klimakreditter ikke bliver brugt til klimakompensation flere gange. Når en klimakredit bliver brugt til at kompensere for en virksomhed eller privatpersons CO₂-udledning, bliver den annulleret i registret. Med en teknisk term hedder det, at klimakreditten bliver retired.

De 2,5 millioner klimakreditter var registreret i [Klimaregistret], som er et af verdens største og mest anerkendte klimaregistre. Her kan man se, at de godt 2,5 millioner klimakreditter blev annulleret 20. november 2013. Det burde betyde, at kreditterne blev fjernet permanent fra markedet, men det er ikke tilfældet.

[Selskab A], et ungarsk firma med et bagvedliggende selskab i Seychellerne, har oprettet sit eget register. En gennemgang af data fra registret viser, at [Selskab A] udbyder de samme godt 2,5 millioner kreditter, som i november 2013 blev annulleret i [Klimaregistret].

Projektchef i [Ingeniørvirksomheden] [Projektchefen], som de seneste 20 år har beskæftiget sig med klimakreditmarkedet, har gennemgået registrene for Politiken. Han kalder metoden for »helt uacceptabel«.

»De har lavet deres eget register, hvor de har overført projekter, for at de kunne blive solgt igen«, siger [Projektchefen].

»Når man sammenligner serienumre på CO₂-kreditter i [Klimaregistret] med serienumre i [Selskab A]s register, kan man se, at en CO₂-kredit, som er retired i [Klimaregistret], bliver videresolgt til andre firmaer og privatpersoner flere år senere i [Selskab A]s register. [Selskab A] får en indtægt på dette grundlag«.

Co₂-reduktion

De 2,5 millioner klimakreditter var tidligere registreret på en konto med navnet [Selskab B], som også var navnet på et dansk klimaselskab stiftet af den danske forretningsmand [Klager].

[Selskab B] solgte klimakreditter for forretningskonceptet [Forretningskonceptet] – et koncept, som [Klager] selv var involveret i og har beskrevet sig selv som »idémand« bag.

[Forretningskonceptet] havde mange tusind kunder, primært i Østeuropa, og handlede med klimakreditter fra projekter rundtomkring i verden, som har forpligtet sig til at reducere deres CO₂-udledning ved at

opføre for eksempel vindmøller, solcelleparker eller biogasanlæg. På det private marked kan personer eller virksomheder reducere deres klimaaftryk ved at købe klimakreditterne.

Før de 2,5 millioner klimakreditter blev annulleret i [Klimaregistret], blev de overdraget til det ungarske firma [Selskab A], som i dag hedder [Selskab A].

En af topsælgerne i [Forretningskonceptet]-systemet var en ungarsk mand ved navn [Direktøren]. Det var hans selskab, som i 2013 fik overdraget klimakreditterne, og han er i dag direktør for [Selskab A].

Politiken har fået aktindsigt i konkursboet mod [Selskab B] ved Skifteretten i Aarhus. I dokumenterne fremgår det, at kurator fik oplysninger fra en kreditor om, at [Klager] skulle have overført de 2,5 millioner klimakreditter til en tidligere samarbejdspartner.

»I forbindelse med konkursens indtræden skulle de i konkursboet tilhørende carbon credits være overført fra det konkursramte selskabs konto i den internationale registreringsdatabase til en konto tilhørende et selskab oprettet og ledet af samme personkreds, som tidligere var involveret i det konkursramte selskab«, skrev kurator.

Der var dog ikke midler i konkursboet til at undersøge det nærmere, men det rejser spørgsmål om, hvad den tidligere [Selskab B]-direktørs rolle var i salget af klimakreditterne.

[Klager] siger i et interview med Politiken, at forretningskonceptet [Forretningskonceptet] var ejet af et selskab i Gibraltar, at hans virksomhed [Selskab B] kun formidlede overdragelsen til det ungarske firma, og at konceptet og råderetten over klimakreditterne blev solgt for den symbolske pris af 1 euro. [Klager] siger også, at han ikke er en del af [Selskab A], og at han derfor heller ikke ved, om det ungarske selskab og direktør [Direktøren] mod reglerne sælger klimakreditter, som allerede er annulleret.

»Hvis han sælger dem igen, så kan jeg godt forstå, at du siger, at de bliver solgt to gange, men jeg ved det ikke, for jeg følger ikke med i det længere«, siger [Klager].

Efter interviewet vender han tilbage med den tilføjelse, at [Selskab A] har modtaget et 'hovedcertifikat' på de 2,5 millioner klimakreditter, som selskabet »efterfølgende sælger i små bidder« til kunder. [Klager] mener, at flere andre firmaer gør det samme.

Hans tidligere forretningspartner i [Selskab B], [Forretningspartneren], siger, at hun heller ikke har haft kontakt med [Selskab A] siden salget. Hun vil derfor heller ikke udtale sig om, hvorvidt selskabet må sælge klimakreditterne i dag.

Ungarsk selskab afviser anklager

[Selskab A]s direktør, [Direktøren], afviser anklagerne om, at han sælger klimakreditter, som allerede er blevet brugt én gang. I en mail argumenterer han for, at annulleringen af klimakreditterne i [Klimaregistret] ikke gælder.

Når en klimakredit bliver annulleret, vil det typisk fremgå i registret, at den er brugt af en navngiven virksomhed eller privatperson til at klimakompensere for en specifik CO₂-udledning. I [Klimaregistret] er der ikke angivet nogen begrundelse for, hvorfor de godt 2,5 millioner klimakreditter i 2013 blev annulleret. Derfor mener [Direktøren] ikke, at klimakreditterne er blevet brugt.

»Klimakreditterne blev annulleret i [Klimaregistret], uden at det blev angivet, hvad de var brugt til; Ingen klimakreditcertifikater blev udstedt. [Selskab A] er et underregister, som gør det«, skriver [Direktøren], som kun vil kommunikere via mail.

[Direktøren] mener, at det er normal fremgangsmåde for forhandlere af klimakreditter at købe og annullere store mængder kreditter i registrene for derefter at sælge certifikater på delmængder af de annullerede kreditter.

»Ingen af disse klimakreditter bliver brugt to gange, og folk har lov til til at kompensere for deres klimatryk – under vores supervision – på en gennemsigtig måde«.

Firmaet bag [Klimaregistret] afviser [Direktøren]s forklaring.

»Når en kontoholder retirer en klimakredit i registret, så bliver den klimakredit permanent fjernet fra markedet. Når en klimakredit er blevet retired, så har ingen parter fremover ret til at opnå fordele ved den klimakredit eller de underliggende klimamæssige indsatser, som den klimakredit dækkede over. Det gør ingen forskel, om der er angivet en årsag til, at klimakrediten bliver retired eller ej«, skriver [Klimaregistret] i et svar til Politiken.

[Projektchefen] fra [Ingeniørvirksomheden] er enig i, at det er ligegyldigt, at der ikke blev angivet en årsag til, at de 2,5 millioner klimakreditter blev annulleret i 2013.

»Hvordan man navngiver en retirement, har ikke indflydelse på, om man har lavet retirement«, siger han.

[Biludlejningsfirmaet] køber kreditter

Langt størstedelen af de annullerede kreditter, som i dag bliver udbudt af [Selskab A], er såkaldte VCS-kreditter. VCS står for verified carbon standard, hvilket betyder, at der er tale om klimaprojekter, som er godkendt og valideret efter en række specifikke kriterier. Det er det amerikanske firma [Organisationen], som udsteder VCS-kreditter. Politiken har spurgt [Organisationen], om det er tilladt at overføre VCS-klimakreditter fra et register til et nyt, og om [Selskab A] må sælge de 2,5 millioner kreditter, som i 2013 blev annulleret i [Klimaregistret].

»Svaret på begge spørgsmål er nej«, lyder det i et skriftligt svar fra [Organisationen].

[Organisationen]s regler siger, at VCS-kreditter kun kan være registreret i et af to godkendte globale registre, hvoraf [Klimaregistret] er det ene. Det er slet ikke tilladt at flytte kreditterne til et tredje register, sådan som [Selskab A] har gjort. Og når en klimakredit er blevet retired i et af de godkendte registre, mister den sin værdi.

»Når en klimakredit bliver retired, når de med andre ord bliver taget af markedet og bliver brugt til at kompensere for CO₂-udledning et sted, så kan den ikke længere sælges og er allerede brugt til CO₂-kompensation«, lyder det i svaret fra [Organisationen], som ligeledes skriver, at det er uden betydning, om der er angivet en årsag til, at en klimakredit bliver annulleret.

»I mange tilfælde vil købere af VCS-kreditter ikke have, at deres navn eller årsagen til retirement fremgår af registrene, og så er den information ikke inkluderet«.

Ikke desto mindre bliver kreditterne altså igen solgt til virksomheder, som ønsker at klimakompensere.

Det fleste af [Selskab A]s kunder er i Ungarn. For eksempel har biludlejningsfirmaet [Biludlejningsfirmaet]s lokale afdeling siden 2016 klimakompenseret med klimakreditter fra et projekt ved navn [Projektet]. Det er et projekt, hvor thailandske cementfabrikker har fået penge for at forpligte sig til at udskifte fossile brændstoffer med mindre klimabelastende energiformer.

[Biludlejningsfirmaet] købte senest klimakreditter svarende til 32 tons CO₂ i de thailandske cementfabrikker i november i år. [Biludlejningsfirmaet] har ikke svaret på Politikens henvendelser.

[Økonomiprofessoren] mener, at sagen er undergravende for klimainsatsen.

»Selv hvis man forestiller sig, at de projekter, som ligger til grund for certifikaterne, faktisk har bidraget til at reducere CO₂-udledningen et sted i verden, så har man solgt dem to gange«, siger [Økonomiprofessoren].

Han påpeger, at det er »decideret skadeligt for klimaet«, hvis virksomheder køber kreditterne i stedet for at reducere deres egen CO₂-udledning.

[Økonomiprofessoren] hæfter sig ved, at der er tale om godt 2,5 millioner klimakreditter.

»Det er en meget stor mængde. Det svarer til en stor andel af Danmarks årlige CO₂-udledning, så det er ikke småting, det her«, siger han.

[Projektchefen] fra [Ingeniørvirksomheden] frygter, at sagen kan skade et i hans optik ellers velfungerende marked for privat klimakompensation.

»Jeg tror, at der er rigtig vigtigt, at de observationer, som Politiken har fundet frem til, bringes mere tydeligt ind i de internationale klimaforhandlinger omkring implementeringen af Paris-aftalen. FN bør prioritere at have et samlet register over alle CO₂-reduktioner, og det skal kobles med landeregistre. Det er en stor administration, men hvis det ikke sker, vil det give mulighed for mange lykkeriddere til at lave en hurtig gevinst på markedet, der nødvendigvis ikke har nogen gavnlig effekt på klimaet«, siger han. ”

Til artiklen er indsat et billede af [Klager], der ses stående overlevere et dokument til en pige. Billedet er tonet, og der er indsat træer og blade omkring [Klager] og pigen.

Til artiklen er endvidere indsat en video om klimakompensation og oprettelsen af klimakreditter, som stater, selskaber og personer kan købe som kompensation for deres CO₂-udledning. I videoen fortæller speaken blandt andet, at Politiken har fulgt klimakreditterne og kan afsløre, hvordan de i stor stil er blevet misbrugt. I videoen vises der en række forskellige optagelser fra blandt andet FNs klimakonference i Kyoto i 1997 og af naturbilleder.

Den påklagede nyhedspodcast

Politiken bragte den 6. januar 2020 nyhedspodcasten ”*Klimasnyd: Sådan skabte dansk købmand en god forretning på vores dårlige samvittighed*” på Politikens netavis politiken.dk som en del af podcastserien ”*Du lytter til Politiken*”. Nyhedspodcasten, som varer ca. 26 minutter, har følgende omtale:

”Det lyder umiddelbart som en god ide, når vi forsøger at købe os fra vores skam over at lukke CO₂ ud i luften. Men kan vi stole på, at vi gør noget for klimaet, når vi køber kompensation for vores flyrejse? Eller er det hele bare varm luft? Det satte Politikens gravergruppe sig for at undersøge. ”

Af nyhedspodcasten fremgår blandt andet følgende:

”[Værten]: Du lytter til Politiken. Mit navn er [Værten]. Vi sender alle hverdage fra redaktionen på Rådhuspladsen i København.

[...]

Det lyder ellers som en rigtig fin ide. Inden vi sætter os i flyet på vej mod endnu en ferie, kan vi sætte kryds i en lille boks og købe os fra flyskammen. Og når en fabrik lukker CO₂ ud i luften, kan den betale for at få plantet træer, der gør klimaskaden god igen. Det hedder klimakreditter, og dem bliver der solgt mange af. Faktisk er de en vigtig del af vores allesammens klimastrategi.

[...]

[*Værten*]: Problemet er, at der ikke altid bliver plantet træer eller rejst vindmøller derude. Eller at klimakreditterne bliver solgt to gange, selv om de kun virker en gang. Så kan vi stole på, at vi gør noget godt for klimaet, når vi køber kompensation for vores flyrejse? Eller er det hele bare varm luft?

[...]

[*Værten*]: [*Graverjournalisten*], det her, det var Politikens graverjournalister i Uganda. Hvad laver de der?

[*Graverjournalisten*]: De er på jagt efter en mark i Uganda, som ligger lidt nord for hovedstaden Kampala, hvor der skulle ligge et projekt, som skulle gavne klimaet.

[*Værten*]: [*Graverjournalisten*] er chef for Politikens gravergruppe.

[...]

[*Graverjournalisten*]: Og det har været utrolig svært for os at finde ud af, hvor præcis det lå, men efter flere måneders arbejde nåede vi frem til at finde lokationen for de her eukalyptustræer, som skal danne rammen for det her projekt, som i sidste ende skal kunne reducere CO₂-udledningen for danske virksomheder hjemme i Danmark. [...]

[*Værten*]: Og det lyder jo som en lang rejse på mange måder og en svær ligning at forstå. Prøv at fortælle mig, hvad det her handler om ud over nogle træer i Uganda.

[*Graverjournalisten*]: Jamen det her, det handler om klimakompensation. Klimakompensation er blevet en af de vigtigste værktøjer i kampen mod den globale opvarmning. Det er blevet et greb, man kan tage anvendelse som stat, som virksomhed, som privatperson, hvis man ønsker at reducere sin CO₂-udledning. Det kan være flyrejser, det kan være produktionen af varer, det kan være alt, der i virkeligheden udleder CO₂. Og der kan man jo gøre det på to måder. Man kan reducere sin egen udledning, eller man kan købe sig til en reduktion et andet sted i verden.

[*Værten*]: Så det svarer til, at min flyrejse eller min fabrik sviner så og så meget, så og så mange tons CO₂, så bliver der et andet sted på kloden lavet et projekt, der fjerner lige så mange tons CO₂, som jeg lige har smidt op i atmosfæren?

[*Graverjournalisten*]: Præcis. De garanterer, at de har reduceret deres CO₂-udledning, og det kan danske virksomheder, privatpersoner og sådan set også stater bruge til at sige, jamen, dermed har vi kompenseret for vores CO₂-udledning og sådan set fortsætte sin udledning i den grad, de nu har købt sig til.

[...]

[*Værten*]: Og denne her jagt på træerne i Uganda, på sandheden om de her klimakreditter, hvordan begynder den for jer i gravergruppen?

[*Graverjournalisten*]: Den begynder faktisk for flere måneder siden, hvor vi sætter os for, at vi vil undersøge hele det her klimakompensations-område. Vi kan se, hvordan det bliver brugt i stigende grad, og hvordan en underskov af mindre virksomheder og mellemhandlere bruger de her klimakreditter som en salgsvare. Og derfor sætter vi os for, at det vil vi undersøge.

[Værten]: Om der er virkelighed bag ved den her luftige vare, man sælger?

[Graverjournalisten]: Ja, man siger nogle gange i journalistikken, at vi skal "follow the money", og her satte vi os i virkeligheden bare for at "follow the credits", altså følge klimakreditten.

[Værten]: Og så se, hvad der er af virkelighed bag ved den klimakredit, jeg køber, når jeg flyver på ferie for eksempel?

[Graverjournalisten]: Præcis.

[...]

[Værten]: Hvor stammer ideen om de her klimakreditter egentlig fra?

[Graverjournalisten]: Ja, vi skal faktisk helt tilbage til 1997 for at se, hvor kreditterne egentlig stammer fra, eller hvor ideerne bag kreditten stammer fra. Vi skal tilbage til de berømte Kyoto-forhandlinger i 1997, hvor verdens ledere satte sig for at skabe en ny løsning på, hvordan vi bekæmper den globale opvarmning. Og under de forhandlinger, faktisk i 11. time i forhandlingerne, blev der indført en mulighed for at handle med vores CO2-reduktioner. USA og Brasilien blandt andet fik til allersidst i de her forhandlinger indført en mulighed for at handle med kreditter, som var specifikt bundet op på CO2-reducerende projekter. Det vil altså sige, at hvis man for eksempel fik opført en vindmøllepark eller et vandkræftværk i Indien, så kunne den CO2-reduktion bruges som en handelsvare.

[Værten]: Så kunne en forurenende nation betale sig fra nogen af sine synder ved at sætte noget godt i gang et andet sted?

[Graverjournalisten]: Præcis.

[...]

[Værten]: Det lyder som en god ide og som et system, der godt kunne fungere. Gør det det?

[Graverjournalisten]: Ja, vi starter jo den her serie med at kigge på nogle af de folk, som har taget konceptet, og det vil sige taget det til en yderlighed. Denne her mark i Uganda, der er ganske rigtig nogle træer, men da vi kiggede nærmere på det og kiggede på forretningskonceptet, tog derved og så de her træer, kunne vi se, at det bestemt ikke var kreditter, der kunne bruges til at handle med. Og der er sådan en hel grundregel, når det gælder klimakompensation, og det er, at de her projekter skal verificeres af en uafhængig tredjepart. Og det vi kunne se, det var, at projektet var basalt set ikke verificeret. Det var maksimalt verificeret af dem selv, og så er det jo ikke verificeret af en tredjepart.

[Værten]: Men hvad er problemet i det?

[Graverjournalisten]: For at du kan bruge et projekt fra udlandet til at sige, at du har reduceret herhjemme, skal du være helt sikker på, at det rent faktisk leverer en CO2-reduktion, som ellers ikke ville være sket.

[Værten]: At det findes, og at der er så og så mange træer.

[Graverjournalisten]: Der er mange, der planter træer rundt omkring i verden. Hele tiden, heldigvis for det, og det er da også rigtigt, at hver gang du planter et træ, så er der CO2, der bliver hevet ned i stammerne og bladene, som hiver CO2 ud i atmosfæren. Men det er bare slet ikke det samme som, at du rent faktisk har et projekt, som du så kan bruge til at reducere din egen udledning hjemme i Danmark. Det skal simpelthen være verificeret. Du skal have nogen uafhængige parter ned og kigge på, fungerer det her, bliver det brugt til andre ting, er det i virkeligheden bare en plantage, hvor træerne bliver fældet om

fire-fem år og brændt af, eller hvad er det. Du bliver nødt til at have en verificeringspart, som godkender det.

[Værten]: Som siger, at det faktisk gør det, som det skal kunne gøre. Det hjælper klimaet der, hvor jeg belaster det?

[Graverjournalisten]: Ja, og det vi jo kan se, det er, at da vi så ser på blandt andet en af de kunder, som har købt en vare fra det her projekt, der kan vi se fra certifikatet, det, de har betalt for, at de får at vide, at de nu har reduceret deres CO₂-udledning hjemme i Danmark. Det gjaldt eksempelvis en af Danmarks største kistefabrikker, altså som producerer kister, en virksomhed, der hedder [Kistefabrikken], de fik simpelthen overdraget et certifikat, hvor der klart og tydeligt står, at nu havde reduceret deres CO₂-udledning ved hjælp af det her træplantningsprojekt i Uganda. De fik også at vide, at ud over det var verificeret, så var det her klimaprojekt også registreret i et globalt register ved navn [Hjemmesiden]. Det gav altså indtryk af, at der var sådan et kvalitetsstempel.

[Værten]: Det så ud som om, at der var styr på tingene. Det her, det gjorde den forskel, det skulle gøre.

[Graverjournalisten]: Det så ekstremt professionelt ud og var tydeligvis lavet af nogen, der havde tænkt et par tanker bag det her, men det var altså ikke et uafhængigt verificeret klimaprojekt.

[...]

[Værten]: Du siger, at der er nogen folk, der har taget det her til det yderste. Det her system med klimakreditter. Hvem er det, I har fokuseret på her?

[Graverjournalisten]: En af de folk, som står bag det her, er en mand, der hedder [Klager].

Der afspilles et lydclip, hvor der høres nogle personer tale sproget luganda og sige "[Klager]". I lydclip-pet høres afspilningen af en video, hvor [Klager] på engelsk fortæller om plantningen og høstningen af træer i Uganda. En graverjournalist spørger, om det var her, de plantede det, og at det her er [Klager], hvortil personerne, der taler luganda, udviser begejstring herfor.

[Værten]: Og hvem er han, hvordan kommer han til at være en, der handler med klimakredit?

[Graverjournalisten]: [Klager] er en forretningsmand fra Vestsjælland, som i virkeligheden starter med at være driftig på en række områder, har været involveret i noget valutahandel og også solgt læderjakker i Slagelse, men han kaster sig så over i slut nullet start tierne over klimakreditter og ser det som et forretningsområde.

[Værten]: Okay, han har ikke nogen, kan man sige, ekspertviden på det område. Han kan se, der er et marked, der sker nogen ting, som, han kan komme ind og være en del af?

[Graverjournalisten]: Ja, han opbygger nok en ekspertviden på det her område i en tid, hvor der er meget få mennesker i Danmark og måske også i hele Europa, som kender det her marked. Og det er ekstremt kompliceret, og du skal vide præcis, hvordan du skal agere i det her marked for at få det til at fungere.

Der afspilles et lydclip med dette indhold: [Klager] was born in 1963 in a small fisherman's village in Korsør, Denmark. As his mother went back to work, [Klager] was raised by his great grandparents. This unconventional upbringing not only helped him developing a conservative taste, but also taught him to embrace the most conventional values; loyalty, pride and respect for the elderly.

[Værten]: Hvordan ved vi de her ting om [Klager] fra?

[Graverjournalisten]: Det ved vi blandt andet, fordi vi har interviewet ham, men også fordi der er blevet lavet en længere video om hans liv, hvor hans familie og hans forretningsforbindelser fortæller om alle de kvaliteter, som [Klager] har.

Der afspilles et lydclip, hvor en person udtaler "[Klager] is always [...] in front of anyone else", en anden person udtaler "[Klager] is very open-minded and he is very generous" og en tredje person udtaler "To achieve stuff like [Klager] has achieved, you cannot be a normal person, it is impossible. You have to be different. "

[Værten]: Men hvad er det for en form for købmandsskab, [Klager] han driver på det her tidspunkt?

[Graverjournalisten]: På det her tidspunkt, der ser han jo en mulighed for at komme ind på det her marked. Og han og hans kompagnoner køber en meget stor mængde klimakreditter, faktisk over to mio. klimakreditter, som er en rigtig stor mængde.

[Værten]: Hvor får de dem fra?

[Graverjournalisten]: Dem køber de af mellemhandlere, som er derude, som samler projekter fra hele verden, og som du kan købe, ligesom du kan købe enhver anden vare på en børs.

[Værten]: Okay.

[Graverjournalisten]: De her kreditter, de bliver så brugt i en meget særpræget forretningskonstruktion, hvor de indgår i en sådan såkaldt multi-level marketingskoncept. Det er det, som nogen eksperter vil kalde for sådan en pyramidespils-lignende konstruktion, hvor du altså har en klimakredit, altså en klimareduktion, som bunden, som varen i det, som så bliver brugt til at kunne sælge ud i flere led gennem det her såkaldte MLM-struktur. Det er der en gruppe af folk, der etablerer og ser en god forretningsmulighed i særligt i Østeuropa, hvor det blandt andet bliver stort i Ungarn under navnet [Forretningskonceptet].

[Værten]: Er det en god forretning, er det en stor forretning?

[Graverjournalisten]: Det var i hvert fald en millionforretning på det tidspunkt op gennem nullerne, inden det gik konkurs, ligesom flere andre af [Klager]s andre selskaber.

[Værten]: Vi har kigget på de kreditter, som [Forretningskonceptet] formidlede. Hvad er I, har fundet ud af der?

[Graverjournalisten]: Jamen, vi har fulgt de her kreditter og prøvet at se, hvad skete der egentlig med de her godt 2,5 mio. kreditter, som i første omgang blev annulleret fra et af de sådan mest anerkendte klimaregistre i verden, det der hedder [Klimaregistret]. Det er sådan en oversigt over en stor del af de klimareducerende projekter rundt omkring i verden, hvor at du kan se, hvem er det, der er reduceret, hvem er det, der er købt, og hvor mange ton osv. Og der kunne vi se, at et af de [Forretningskonceptet]-relaterede selskaber, et der hed [Selskab B], som havde [Klager] som daværende direktør, annullerede godt 2,5 mio. kreditter. Det skulle betyde, at de så var ude af markedet.

[Værten]: Altså, det bliver annulleret, når en forurener har købt dem og sagt, jamen nu har jeg forurennet, men jeg har købt de her projekter, så mit regnskab er i balance. Så kan man ikke bruge dem igen, fordi så er det jo overstået.

[Graverjournalisten]: Det kan man sige, og det vi så kunne se, det var, at de her godt 2,5 mio. klimakreditter, de var sådan set stadig på markedet den dag i dag. Vi fandt dem i et ungarsk register, hvor vi kunne se, at de helt samme klimakreditter, man kan simpelthen se serienumrene på de konkrete kreditter, stadig var til salg. Vi kunne se, at de stadig bliver solgt.

[Værten]: Så der kunne man faktisk købe dem som en forurener, en virksomhed, en flypassager, i god tro, og sige, nu køber jeg det her, fordi så er min forurening blevet kompenseret et andet sted på kloden, men sådan var det slet ikke, for det var allerede sket en gang. Der var en anden forurener, der havde betalt en gang for det her?

[Graverjournalisten]: Præcis. Og da vi forelagde det for de førende eksperter på området, var de ikke i tvivl. De mener, at det er snyd, de mener som sagt, at de her kreditter er solgt to gange. Og hvad betyder det? Det betyder i sidste ende, at klimaet kun får det værre.

[Værten]: Man har solgt noget, der ikke er der, og så har man snydt klimaet?

[Graverjournalisten]: Ja.

[...]

[Værten]: Det her, det hænger så på en eller anden måde sammen med vores kolleger, der står nede i Uganda. Hvordan er det, det hænger sammen?

[Graverjournalisten]: Man kan sige, at træplantingsprojektet i Uganda, et af de seneste projekter, som [Klager] har været involveret i. Derfor satte vi os for at undersøge præcis, hvordan det var skruet sammen.

[Værten]: Og hvad er det så, I finder ud af der?

[Graverjournalisten]: Jamen, vi finder ud af en række ting, men da mine to kollegaer kommer til Uganda, undersøger vi først, hvor hovedkvarteret for [Selskab C], som er dem, der har plantet træerne, egentlig ligger.

[...]

[Graverjournalisten]: Vi havde fået en adresse, som lå på bunden af deres hjemmeside, men da vi opsøgte det her såkaldte hovedkontor, der kunne vi se, at der ikke var noget [Selskab C].

[Værten]: Altså, der var ikke nogen virksomhed, der var ikke nogen hjemme?

[Graverjournalisten]: Adressen hørte hjemme i et butikscenter.

[...]

[Graverjournalisten]: Hvor der i dag lå en forretning, som solgte bh'er til kvinder.

[...]

[Graverjournalisten]: Og da mine kollegaer talte med manageren for indkøbscentret, fortalte hun også, at der aldrig havde været noget træplantningsprojekt eller nogen [Selskab C] forretning i det her butikscenter de seneste ti år. Så det var simpelthen en tom skal.

[...]

[Værten]: Der var ikke spor af et projekt, der skulle gøre vores allesammens klima bedre?

[Graverjournalisten]: Der var intet hovedkontor, der var ingen kontaktperson til dem, der havde plantet træerne, og da vi senere opsøger marken og langt om længe finder den konkrete lokation, der får vi så senere at vide af den person, som står for at plante træerne, at der slet ikke var tale om et klimakompensationsprojekt.

[Værten]: De fik ikke plantet de her træer for at redde klimaet, det var bare nogen træer, der stod der i forvejen, eller?

[Graverjournalisten]: De blev i hvert fald ikke brugt som klimakompensation fik vi at vide, og samtidig fandt vi ud af, at der var andre virksomheder, som også brugte træer fra den her mark til alle mulige andre ting blandt andet et andet pyramidespilslignende koncept, som baserede sig på en ny kryptovaluta og mange andre spændende ting.

[Værten]: Der alle sammen var bundet sammen til den her lille uskyldige mark af eukalyptustræer i Uganda?

[Graverjournalisten]: Der var mange, der havde aktiver på den mark.

[Værten]: Det lyder som om, når du fortæller det her, at I må have haft mere end et godt spørgsmål med i tasken, da I så interviewede [Klager]?

[Graverjournalisten]: Vi endte med at lave et tre timer langt interview med [Klager] om, hvordan de her ting hang sammen. Og han endte med, efter en længere forklaring, at anerkende, at der ikke var tale om klimakompensation, men at det mere var et spørgsmål om markedsføring. At altså, at der blev plantet et træ, og det kunne en virksomhed bruge som grøn markedsføring, men klimakompensation kunne man ikke tale om. Det var det, han kaldte CSR, corporate social responsibility.

[Værten]: Når en virksomhed gerne vil vise, at de opfører sig ordentligt.

[Graverjournalisten]: Ja.

Der afspilles et interview med [Klager].

[Værten]: Jeg kan godt høre, når du fortæller det her, at der er folk, der er blevet snydt, og der har også været mange penge på spil, men prøv lige at fortælle mig, hvor stort et problem er det her for klimaet.

[Graverjournalisten]: Når du kigger på det globalt set, når du kigger på hele den indsats, og i hvor høj grad de her klimakreditter er blevet brugt som redskab i de seneste ti år, så fylder de rigtig, rigtig meget. Det er millioner af tons CO₂, som vi taler om her, og det er jo et problem, hvis de her projekter ikke har leveret den vare, som de skulle.

[Værten]: Fordi så går vi rundt og tror, at vi har gjort noget godt for klimaet, men det er bare røget i et tomt projekt.

[Graverjournalisten]: Ja, man kan sige, at i bedste fald, så er den her udligning, den her handel med klimakreditter, et nulsumsspil, hvor nogen reducerer deres udledning, og vi andre så kan fortsætte vores, men når en mængde af de her klimakompensationsprojekter ikke har leveret det, de skulle, så vil det i sidste ende betyde, at klimaet kan have taget skade.

[Værten]: Og de her klimakreditter, klimakompensationerne, de er blevet en vigtig del af den strategi, vi har for at takle klimakrisen.

[Graverjournalisten]: Det har siden Kyoto-aftalen været en bærende søjle for stater og store virksomheder, når de skulle levere deres CO2-regnskab, at de simpelthen kunne handle med de her kreditter.

[Værten]: Og det er den indsats, der så står på et vaklende grundlag, men hvad kan man gøre ved, at det måske ikke er, hvad det giver sig ud for at være det her?

[Graverjournalisten]: Jeg tror, man kan gøre to ting. Jeg tror man skal være bevidst om, som forbruger, ikke altid kan stole 100 procent på den vare, man køber, hvis man har lyst til at klimakompensere. For det andet, så er der jo nok nogle ansvarlige politikere, som på et tidspunkt skal sætte sig ned og kigge på de her konstruktioner, som vi har lavet, om de fungerer godt nok. Om man på en eller anden måde kan lave en regulering, som ikke kun foregår via konsulenthuse, som er hyret af de lande, som selv laver projekterne, skal verificere projekter, og man på den måde kan lave et system, som er mere sikkert, men man kan jo også i sidste ende bare spørge sig selv, om man ikke bare skal nøjes med at reducere for sin egen udledning.

[Værten]: Altså man skal starte med at gøre noget selv, men ønsker man at købe sig fra det, så skal man i det mindste sørge for, at der er styr på regnskabet.

[Graverjournalisten]: Præcis. Der er også nogen eksperter, der taler om, at det er jo sådan set fint at lave klimareducerende projekter i udlandet, hvis de bare leverer en eller anden form for CO2-reduktion, men måske skal man lade være med at lave den modregning, sådan så at vi herhjemme og i andre industrialiserede lande kan fortsætte vores udledning. At man måske i virkeligheden bare skal kalde det for klimabistand, men ikke nødvendigvis for klimakompensation.

[Værten]: Så vi på den måde er nødt til at tage ansvar for vores egen, kan man sige, opførsel.

[Graverjournalisten]: Præcis, men at det stadig er fornuftigt at lave klimaprojekter i ulande, man skal bare ikke nødvendigvis lave et regnestykke, hvor man bruger det som en handelsvare.

[Værten]: Det lyder ikke som om, at det bliver den sidste historie, som I kommer til at skrive om det her.

[Graverjournalisten]: Ja, vi kommer til at kigge på det her de næste måneder ud fra det vi sådan følger kreditterne. Det har vi tænkt os at gøre, både når det gælder det marked, vi som privatpersoner kan agere på, men også hvordan vi som virksomheder og stater har brugt det her de seneste år.

[Værten]: Og vi følger med herfra. Tak fordi du kom, [Graverjournalisten].

[Graverjournalisten]: Selv tak. ”

Til nyhedspodcasten er indsat et billede af en skov, hvor der ses en række træer.

Billedet var ledsaget af følgende tekst:

”[Klager] sælger Co2 compensation igennem firmaet [Selskab C]. Projektet består i et stykke skov i Luwero, hvor firmaet har plantet træer. Skoven, hvor der angiveligt skal stå 10.000 træer. ”

Efter offentliggørelsen

Efter offentliggørelsen af den påklagede nyhedspodcast erstattede Politiken billedteksten med følgende tekst, efter at have modtaget [Klager]s indsigelse mod oplysningen:

”[Klager] var indtil marts sidste år direktør i selskabet [Selskab D], som ejede domænet [Domænet], der solgte klimakompensation. Projektet består blandt andet af et stykke skov i Luweero, hvor [Selskab C] har plantet træer. Vi beklager, at den tidligere billedtekst var fejlbehæftet. ”

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 14. januar 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Privatlivets fred

- Billede

[Klager] har anført, at Politiken har anvendt et billede af ham fra hans Facebook-profil taget af fotograf [Fotografen], uden at han har givet samtykke hertil. Billedet viser [Klager] og en pige på 15 år, som [Klager] betaler ophold og skolegang for.

- Navn

[Klager] har anført, at Politiken kun ville anvende navnet ”[Klager]” og ikke ”[Klager]” i omtalen, hvilket tilsviner hans børns specielle navn, er stærk kritisabelt og minder om personfølgelse.

[Klager] har oplyst, at han i marts 2019 skiftede tilbage til sit fødenavn ”[Klager]”, før han kendte til Politikens virak.

- Optagelser

[Klager] har anført, at nyhedspodcasten indeholder private lydoptagelser fra hans PR-video, hvor hans mor, venner og forretningsforbindelser hører tale, hvilket krænker hans venner og familie. [Klager] har bemærket, at PR-videoen er personlig og har aldrig været tilgængelig på en offentlig kanal.

- Privat grund

[Klager] har anført, at Politikens journalister har skaffet sig adgang på [Fotografen]s plantage, som er et privat område, under dække af, at de var venner med [Fotografen], hvilket krænker [Fotografen]s privatliv.

Korrekt information

- Involveret

[Klager] har anført, at det er ukorrekt, at han er involveret i den omtalte sag, idet han ikke er part af en eventuel uoverensstemmelse mellem [Selskab A] og VCS/[Klimaregistret], upåagtet om den part, der overtog [Selskab A]/[Selskab A] har overtrådt de private firmaers regler.

- Salg af klimakreditter

[Klager] har anført, at [Økonomiprofessoren]s udsagn om, at klimakreditterne, der allerede én gang er blevet brugt, bliver solgt til virksomheder, som ønsker at kompensere for deres CO2-udledning, er ukorrekt. Såfremt der var to forbrugere/købere, ville der fremgå to navne. Udsagnet er miskrediterende for alle parter, da det ikke er bevisligt, at klimakreditterne er blevet solgt to gange, herunder at der ikke er gengivet et eneste eksempel på, at to kunder har købt de samme klimakreditter

[Klager] har henvist til et brev af 28. december 2012 fra [Selskab B] til [Selskab A] om "Transfer of carbon credits ownership", herunder et "Certificate of carbon offsets" af samme dato, hvoraf det fremgår, at [Selskab A] har startet "retirement" af 2.583.653 ton CO2. [Klager] har bemærket, at [Selskab B] var certifikatudsteder og forhandler, og [Selskab B] var derfor i deres juridiske ret til at overgive deres credits til [Selskab A]/[Selskab A]. [Selskab B] har haft ca. 4 mio. credits i [Klimaregistret], hvor halvdelen er "retired" med navn og formål.

[Klager] har endvidere henvist til et søgeresultat på "[Selskab B]" i [Klimaregistret] Registry, hvor han har henvist til resultaterne under fanebladet "Retired Credits", som viser det sædvanlige billede for en credit, der er retired af alle typer. [Klager] har bemærket, at der ikke fremgår navn og årsag til retirement, da de var købt til slutkunder.

- *Klimaselskab*

[Klager] har anført, at det er ukorrekt, at [Selskab B] er et klimaselskab. [Klager] har henvist til, at det fremgår af CVR, at selskabets branchekode er "661900 Andre hjælpetjenester i forbindelse med finansiell formidling".

[Klager] har bemærket, at [Selskab B]' formål er at drive handel, og selskabet var serviceselskab for [Selskab E].

- *Citat*

[Klager] har anført, at citatet "*Hvis han sælger dem igen, så kan jeg godt forstå, at du siger, at de bliver solgt to gange, men jeg ved det ikke, for jeg følger ikke med i det længere*", som han er citeret for i artiklen, er ukorrekt.

[Klager] har via mail udtalt, at man ikke kan sælge en carbon credit, såfremt der allerede er en, der har købt og retired denne. [Klager] har henvist til et briefing notat fra Climate Focus med overskriften "Double Counting in the Paris Agreement" dateret december 2015 som dokumentation for, hvad "double counting" er. Der er ingen parter i Politikens artikelserie, der har underbygget deres udsagn om dobbelt udstedelse eller dobbelt salg (counting).

- *VCS-kreditter*

[Klager] har anført, at det er ukorrekt, at mange købere af VCS-kreditter ikke vil have, at deres navn eller årsagen til retirement fremgår af registrene.

[Klager] har bemærket, at [Selskab B] var retailer og certifikatudsteder. Ifølge brevet af 28. december 2012 fra [Selskab B] til [Selskab A], så var denne handling for, at [Selskab A]/[Selskab A] selv kunne

finde slutkunde/formål, at de har deres eget interne register og nævne dette slutmål, findes der ingen love for noget steds i verden.

- *[Selskab C]*

[Klager] har anført, at det er ukorrekt, at han har ejet eller været ansat af [Selskab C] i Danmark eller [Selskab C] i Uganda, herunder solgt CO2-kompensation, klimakreditter eller lignende gennem [Selskab C], som fremgik af billedteksten til nyhedspodcasten. Det forhold, at [Klager]s ekskone [Ekskonen] har været og er ejer af selskabet [Selskab C] og har plantet træer for to kunder i Danmark, er ikke ham vedkommende. Det er heller ikke relevant, at [Klager] kender plantageejeren.

[Klager] har bemærket, at journalisten tidligere har skrevet til ham, at han var bekendt med, at [Klager] ikke har ejerskab i plantagen, så mediet har været i ond tro med det udgivne.

- *Udeladelse af oplysninger*

[Klager] har anført, at det omtalte hovedcertifikat på 2,5 mio. kr. blev fremsendt til Politiken den 4. januar 2020 fra [Selskab A], men at Politikens eksperter ikke har taget udgangspunkt i disse dokumenter, hvorfor hele artiklen er usand med hensyn til falske og ulovlige klimakreditter.

[Klager] har endvidere anført, at han har god grund til at tro, at Politiken ikke har fået en udtalelse fra [Klimaregistret] om de korrekte omstændigheder, da artiklen er blevet bragt under 24 timer, efter Politiken modtog dokumenterne.

[Klager] har i den forbindelse bemærket, at al omtalen om svindel ikke bør nævnes, da der ingen regulering er fra myndigheder, lande eller FN af det private marked for klimakreditter, men kun interne regler (VCS er en "private, not-for-profit, non-governmental organization").

Overskriftens dækning

[Klager] har anført, at artiklens overskrift "*Firmaer betaler for at mindske deres klimabelastning, men bliver snydt af værdiløse kreditter*" miskreditterer hans person, da han ikke har solgt noget, der var værdiløst, og at han ikke har været involveret i noget snyd.

Retsreportage

[Klager] har anført, at ligesom et medie efter punkt C. 7 i de presseetiske regler ikke skal skrive om en politianmeldelse, der ikke har ført til sigtelse, retslige foranstaltninger, anholdelser mm., så er det fuldstændig grundløst at omtale konkursboet mod [Selskab B], herunder de i konkursboet tilhørende carbon credits.

[Klager] har bemærket, at det må formodes, at et så stort antal kreditter, formentlig til en værdi på 27 mio. euro, ville have været interessant for kurator eller politiet. Der er imidlertid ikke indgivet politianmeldelse eller forsøg herpå fra kurator eller andre.

2.2 Politikens synspunkter

Privatlivets fred

- Billede

Politiken har anført, at illustrationen alene tjener som genrebillede, idet [Klager] i forbindelse med artiklens udarbejdelse ikke ønskede at stille op til fotografering.

- Navn

Politiken har anført, at [Klager] har ændret sit navn i CVR-registret, hvor han tidligere hed "[Klager]". Da Politiken interviewede ham meget indgående i slutningen af november 2019, blev han spurgt, hvad han hedder, og svarede, at han hed [Klager]. Det fremgik i øvrigt også af en straffeattest, som han foreviste, og som blev omtalt i artiklen, hvor det stod nævnt, at den var blank. Derfor omtales [Klager] i artiklerne som "[Klager]".

Politiken har bemærket, at der i interviewet ved siden af den påklagede artikel blev gjort opmærksom på, at [Klager] efterfølgende i CVR-registret havde ændret sit navn fra "[Klager]" til "[Klager]".

- Optagelser

Politiken har anført, at lydoptagelserne fra den video, som [Klager] har henvist til, er en markedsføringsvideo, der stadig ligger offentligt tilgængelig på YouTube.

- Privat grund

Politiken har henvist til, at [Fotografen] har indgivet en selvstændig klage om forholdet, som behandles i sag nr. 2020-80-0439.

Korrekt information

[Klager] er blevet forelagt alle oplysninger, der kunne tale til hans ugunst, og han er kommet meget omfattende til orde, dels i den påklagede artikel, dels i det store interview "*Hvis jeg havde snydt nogle dernede, tror du så, at jeg ikke havde fået buler i badehætten?*", som blev bragt den 5. januar 2020 på et helt opslag i Politikens trykte avis i sektionen PS, side 10-11, i umiddelbar sammenhæng med dækningen af emnet. Interviewet er også bragt i forbindelse med artiklernes offentliggørelse på nettet og kan ses på Politikens netavis politiken.dk.

Politiken har desuden bragt yderligere et interview med [Klager], der kan læses i artiklen "*Bagmanden: »Man kan kun bruge det som markedsføring. Intet andet«*", som blev bragt den 6. januar 2020 på Politikens netavis politiken.dk. [Klager] er således blevet hørt særdeles indgående og har fået lejlighed til i detaljer at imødegå den kritik, der er blevet rejst. Hertil kommer, at der tale om et emne af overordentlig stor samfundsrelevans.

[Klager] har fået alle citater til gennemsyn på forhånd og har haft kommentarer og ønsker om ændringer, der i et vist omfang er blevet imødekommet.

- Involveret

Politiken har anført, at sagen indiskutabelt involverer [Klager]. Politiken har imidlertid ikke hævdet, at han er involveret i salg af værdiløse kreditter, men at han tidligere har overdraget selvsamme kreditter.

[Klager] har fået lejlighed til at forsvare sig grundigt og forklarer, som også anført i artiklen, at han ikke længere har noget at gøre med [Selskab A].

- Salg af klimakreditter

Politiken har anført, at ifølge adskillige kilder, herunder klimaregistret [Klimaregistret], det amerikanske firma [Organisationen], som udsteder klimakreditter, og uafhængige eksperter, såvel projektchef i [Ingeniørvirksomheden] [Projektchefen] som den tidligere formand for Klimarådet, professor [Økonomiprofessoren], er kreditterne allerede brugt én gang, og det fremgår tydeligt, at oplysningerne i artiklen er baseret på kildernes udsagn. [Klimaregistret] har råderetten over kreditterne og holder øje med, at de er "retired", altså ikke længere aktive, i deres register.

Politiken har bemærket, at kilderne forinden er blevet gjort bekendt med alt relevant materiale.

- Klimaselskab

Politiken har anført, at betegnelsen "klimaselskab" ikke henviser til branchekoden i CVR-registret. Af hensyn til formidlingen er det meget ofte nødvendigt at afvige fra branchekoderne og forklare, hvad en virksomhed beskæftiger sig med. [Selskab F] er for eksempel registreret med branchekoden "ikke finansielle holdingselskaber", men omtales naturligvis som producent af legetøj. [Selskab B] handlede med klimakompensation og klimakreditter og er derfor omtalt som klimaselskab.

- Citat

Politiken har anført, at citatet er korrekt og stammer fra et interview med [Klager]. Politiken har bemærket, at der foreligger en lydoptagelse.

- VCS-kreditter

Politiken har anført, at der er tale om et direkte citat fra den amerikanske virksomhed [Organisationen], der udsteder VCS-klimakreditter, og det fremgår tydeligt af artiklen.

- [Selskab C]

Politiken har anført, at nyhedspodcasten desværre var blevet forsynet med en upræcis billedtekst, hvoraf følgende fremgik:

"[Klager] sælger Co2 kompensation igennem firmaet [Selskab C]. Projektet består i et stykke skov i Luwero, hvor firmaet har plantet træer. Skoven, hvor der angiveligt skal stå 10.000 træer."

Da [Klager] gjorde Politiken opmærksom på fejlen, blev den rettet til det korrekte:

”[Klager] var indtil marts sidste år direktør i selskabet [Selskab D], som ejede domænet [Domænet], der solgte klimakompensation. Projektet består blandt andet af et stykke skov i Luweero, hvor [Selskab C] har plantet træer.”

Der blev desuden tilføjet en bemærkning om, at billedteksten tidligere havde været fejlbehæftet.

Politiken har beklaget den upræcise billedtekst ved nyhedspodcasten, men har understreget, at formuleringen blev rettet omgående, og at den ikke har optrådt andetsteds.

- Udeladelse af oplysninger

Politiken har anført, at mediet for så vidt angår oplysningen om hovedcertifikatet har refereret en mail, hvor [Klager] har skrevet præcis som gengivet, og han henvendte sig selv og bad om at få indføjet, at der var tale om et hovedcertifikat. Politiken har bemærket, at dokumentet fra [Selskab A] ikke omhandler [Klager].

Politiken har endvidere anført, at passagen fra [Klimaregistret] ikke omhandler [Klager], men [Klimaregistret] er blevet forelagt [Selskab A]s forklaring og har afvist den, som det fremgår af artiklen. [Klimaregistret]s vurdering kommer, efter at registret i flere uger har haft kendskab til sagen.

Politiken har bemærket, at det fremgår tydeligt af artiklen, at området ikke er lovreguleret, men at klimakreditselskabet [Organisationen] og klimaregistret [Klimaregistret] begge konkluderer, at der er sket en overtrædelse af deres regler. Hertil kommer, at artiklen ikke hævder, at der er tale om ”svindel”.

Overskriftens dækning

Politiken har anført, at [Klager] ikke er navngivet i overskriften, ligesom mediet ikke har hævdet, at han skulle have solgt værdiløse kreditter.

Det fremgår desuden allerede af underrubrikken, som slår artiklens tema an, at de angrebne parter afviser beskyldningerne.

Retsreportage

Politiken har anført, at mediet har fremlagt, hvad en kreditor ifølge kurator skriftligt har forklaret, og [Klager] er i den forbindelse blevet hørt og afviser i artiklen at have overført de 2,5 mio. klimakreditter til en tidligere samarbejdspartner.

Ifølge punkt C. 7 i de vejledende regler for god presseskik kan en politianmeldelse nævnes, hvis det anmeldte forhold efter de foreliggende omstændigheder har væsentlig offentlig interesse, eller at anmeldelsen efter de foreliggende omstændigheder må antages at være solidt underbygget.

Politiken har formodet, at dette må være tilfældet, eftersom anmeldelsen er indgivet af en kurator, der handler under reglerne for advokatvirksomhed, der tilsiger, at politianmeldelser ikke må indgives uden gyldig grund.

Efter dialog med [Klager] har artiklen undladt at nævne, at der rent faktisk blev indgivet to politianmeldelser mod ham fra kuratorer.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Anne Louise Bormann, Hans Peter Blicher, Lene Sarup og John Meinert Jacobsen.

Retlig interesse

Det er en betingelse for at klage til Pressenævnet, at klageren har retlig interesse i det for hold, der klages over. Det indebærer, at man som person, virksomhed, organisation eller lignende skal være omtalt, afbildet eller på anden måde identificeret i mediet. Det er ikke tilstrækkeligt blot at have interesse i det emne, der er behandlet.

Klagen er indgivet af [Klager], der klager på egne vegne. Klagen ses ikke indgivet på vegne af andre af de i omtalen nævnte personer. Klagen behandles derfor alene i forhold til [Klager].

God presseskik

Privatlivets fred

[Klager] har klaget over, at Politiken har anvendt et billede af ham fra hans Facebook-profil, uden at han har givet samtykke hertil. [Klager] har endvidere klaget over, at Politiken kun ville anvende navnet "[Klager]" og ikke "[Klager]" i omtalen.

Det følger af de vejledede regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale. Det enkelte menneske har krav på beskyttelse af sin personlige anseelse, jf. punkt B. 1.

På baggrund af sagens oplysninger har Pressenævnet lagt til grund, at det anvendte billede blev bragt i den påklagede omtale, uden [Klager] var orienteret herom. Nævnet har endvidere lagt til grund, at [Klager] i marts 2019 fik foretaget navneændring fra "[Klager]" til sit fødenavn "[Klager]".

Pressenævnet finder, at anvendelsen af billedet af [Klager] og hans tidligere navn "[Klager]" i sammenhæng med den beskrevne omtale ikke kan anses for at indebære en krænkelse af [Klager]s privatliv. Nævnet har lagt vægt på, at billedet ikke viser [Klager] i en krænkende situation, ligesom anvendelsen af [Klager]s tidligere navn ikke kan betragtes som krænkende. Pressenævnet finder herefter ikke grundlag for at kritisere Politiken for ikke at have indhentet [Klager]s samtykke til at offentliggøre billedet eller for anvendelsen af navnet "[Klager]". Nævnet udtaler ikke kritik.

Korrekt information

[Klager] har klaget over, at artiklen og nyhedspodcasten indeholder ukorrekte oplysninger.

Det følger af de vejledede regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte, jf. punkt A. 1.

Pressenævnet bemærker herefter generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe de samlede indtryk giver et retvisende billede.

- Involveret

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at han er involveret i den omtalte sag, idet han ikke er part af en eventuel uoverensstemmelse mellem [Selskab A] og VCS/[Klimaregistret].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

De 2,5 millioner klimakreditter var tidligere registreret på en konto med navnet [Selskab B], som også var navnet på et dansk klimaselskab stiftet af den danske forretningsmand [Klager].

[Selskab B] solgte klimakreditter for forretningskonceptet [Forretningskonceptet] – et koncept, som [Klager] selv var involveret i og har beskrevet sig selv som »idémand« bag.

[Forretningskonceptet] havde mange tusind kunder, primært i Østeuropa, og handlede med klimakreditter fra projekter rundtomkring i verden, som har forpligtet sig til at reducere deres CO₂-udledning ved at opføre for eksempel vindmøller, solcelleparker eller biogasanlæg. På det private marked kan personer eller virksomheder reducere deres klimaafttryk ved at købe klimakreditterne.

Før de 2,5 millioner klimakreditter blev annulleret i [Klimaregistret], blev de overdraget til det ungarske firma [Selskab A], som i dag hedder [Selskab A].

[...]”

På baggrund af sagens oplysninger har Pressenævnet lagt til grund, at [Klager] ejede selskabet [Selskab B], som solgte klimakreditter for forretningskonceptet [Forretningskonceptet]. Nævnet har endvidere lagt til grund, at [Selskab B] den 28. december 2012 overdrog 2,5 mio. klimakreditter til det ungarske firma [Selskab A] (nu [Selskab A]), hvorefter klimakreditterne den 20. november 2013 blev annulleret (retired) i klimaregisteret [Klimaregistret], således at klimakreditterne skulle fjernes fra markedet. Nævnet har derudover lagt til grund, at de samme 2,5 mio. klimakreditter efter annulleringen blev udbudt af [Selskab A] i et andet klimaregister.

Pressenævnet finder, at udsagnet ”involveret” klart fremstår som Politikens vurdering på baggrund af de faktiske omstændigheder, herunder at [Klager]s selskab har solgt de omtalte klimakreditter til firmaet [Selskab A]. Udsagnet indebærer endvidere efter en almindelig sproglig forståelse ikke nødvendigvis, at [Klager] har begået strafbare forhold. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af udsagnet.

- Salg af klimakreditter

[Klager] har klaget over, at [Økonomiprofessoren]s udsagn om, at klimakreditterne, der allerede én gang er blevet brugt, bliver solgt til virksomheder, som ønsker at kompensere for deres CO₂-udledning, er ukorrekt. Såfremt der var to forbrugere/købere, ville der fremgå to navne.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Politiken kan afsløre, at godt 2,5 millioner klimakreditter, som i november 2013 blev annulleret, i dag findes i et register hos et ungarsk firma. Klimakreditterne er allerede én gang blevet brugt, men det ungarske selskab sælger kreditterne til virksomheder, som ønsker at kompensere for deres CO₂-udledning. En af de virksomheder er biludlejningsfirmaet [Biludlejningsfirmaet] i Ungarn.

»Det betyder, at man har solgt de samme kreditter to gange«, siger økonomiprofessor [Økonomiprofessoren], som er tidligere formand for Klimarådet, og fortsætter:

»Det vil sige, at der er nogen, der har købt kreditterne i den tro, at de har bidraget til at reducere den globale udledning, men det er ikke sket. Det er svindel«.

[...]

De 2,5 millioner klimakreditter var tidligere registreret på en konto med navnet [Selskab B], som også var navnet på et dansk klimaselskab stiftet af den danske forretningsmand [Klager].

[...]

[Klager] siger i et interview med Politiken, at forretningskonceptet [Forretningskonceptet] var ejet af et selskab i Gibraltar, at hans virksomhed [Selskab B] kun formidlede overdragelsen til det ungarske firma, og at konceptet og råderetten over klimakreditterne blev solgt for den symbolske pris af 1 euro. [Klager] siger også, at han ikke er en del af [Selskab A], og at han derfor heller ikke ved, om det ungarske selskab og direktør [Direktøren] mod reglerne sælger klimakreditter, som allerede er annulleret.

[...]”

Af nyhedspodcasten fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Graverjournalisten]: Jamen, vi har fulgt de her kreditter og prøvet at se, hvad skete der egentlig med de her godt 2,5 mio. kreditter, som i første omgang blev annulleret fra et af de sådan mest anerkendte klimaregistre i verden, det der hedder [Klimaregistret]. Det er sådan en oversigt over en stor del af de klimareducerende projekter rundt omkring i verden, hvor at du kan se, hvem er det, der er reduceret, hvem er det, der er købt, og hvor mange ton osv. Og der kunne vi se, at et af de [Forretningskonceptet]-relaterede selskaber, et der hed [Selskab B], som havde [Klager] som daværende direktør, annullerede godt 2,5 mio. kreditter. Det skulle betyde, at de så var ude af markedet.

[Værten]: Altså, det bliver annulleret, når en forurener har købt dem og sagt, jamen nu har jeg forurennet, men jeg har købt de her projekter, så mit regnskab er i balance. Så kan man ikke bruge dem igen, fordi så er det jo overstået.

[Graverjournalisten]: Det kan man sige, og det vi så kunne se, det var, at de her godt 2,5 mio. klimakreditter, de var sådan set stadig på markedet den dag i dag. Vi fandt dem i et ungarsk register, hvor vi kunne se, at de helt samme klimakreditter, man kan simpelthen se serienumrene på de konkrete kreditter, stadig var til salg. Vi kunne se, at de stadig bliver solgt.

[Værten]: Så der kunne man faktisk købe dem som en forurener, en virksomhed, en flypassager, i god tro, og sige, nu køber jeg det her, fordi så er min forurening blevet kompenseret et andet sted på kloden, men sådan var det slet ikke, for det var allerede sket en gang. Der var en anden forurener, der havde betalt en gang for det her?

[Graverjournalisten]: Præcis. Og da vi forelagde det for de førende eksperter på området, var de ikke i tvivl. De mener, at det er snyd, de mener som sagt, at de her kreditter er solgt to gange. Og hvad betyder det? Det betyder i sidste ende, at klimaet kun får det værre.

[...]"

Pressenævnet finder, at Politiken ikke har overskredet rammerne for redaktørens redigeringsret ved at have medtaget blandt andet [Økonomiprofessoren]s udsagn, idet det tydeligt fremgår, at der er tale om en gengivelse af hans vurdering af forløbet med salget af de omtalte klimakreditter, som har dækning i de faktiske forhold. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af Politiken for at bringe udsagnet. Nævnet bemærker, at [Klager] er kommet til orde i forhold til oplysningerne.

- Klimaselskab

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at [Selskab B] er et klimaselskab. [Klager] har henvist til, at det fremgår af CVR, at selskabets branchekode er "661900 Andre hjælpetjenester i forbindelse med finansiell formidling".

Pressenævnet finder, at Politikens betegnelse af [Selskab B] som et "klimaselskab" er udtryk for mediets vurdering, som har dækning i de faktiske forhold, herunder at selskabets primære forretningsområde var salg af klimakreditter.

- Citat

[Klager] har klaget over, at citatet "*Hvis han sælger dem igen, så kan jeg godt forstå, at du siger, at de bliver solgt to gange, men jeg ved det ikke, for jeg følger ikke med i det længere*", som han er citeret for i artiklen, er ukorrekt.

Parterne har over for Pressenævnet afgivet modstridende oplysninger om, hvorvidt citatet er gengivet korrekt. Som sagen er oplyst, kan nævnet ikke tage stilling til, hvorvidt citatet er gengivet korrekt. Nævnet bemærker, at [Klager] har fået sine citater til gennemsyn. Nævnet udtaler ikke kritik.

- VCS-kreditter

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at mange købere af VCS-kreditter ikke vil have, at deres navn eller årsagen til retirement fremgår af registre.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Organisationen]s regler siger, at VCS-kreditter kun kan være registreret i et af to godkendte globale registre, hvoraf [Klimaregistret] er det ene. Det er slet ikke tilladt at flytte kreditterne til et tredje register, sådan som [Selskab A] har gjort. Og når en klimakredit er blevet retired i et af de godkendte registre, mister den sin værdi.

»Når en klimakredit bliver retired, når de med andre ord bliver taget af markedet og bliver brugt til at kompensere for CO₂-udledning et sted, så kan den ikke længere sælges og er allerede brugt til CO₂-kompensation«, lyder det i svaret fra [Organisationen], som ligeledes skriver, at det er uden betydning, om der er angivet en årsag til, at en klimakredit bliver annulleret.

»I mange tilfælde vil købere af VCS-kreditter ikke have, at deres navn eller årsagen til retirement fremgår af registrene, og så er den information ikke inkluderet«.

Ikke desto mindre bliver kreditterne altså igen solgt til virksomheder, som ønsker at klimakompensere.

[...]”

Pressenævnet finder, at Politiken ikke har overskredet rammerne for redaktørens redigeringsret ved at have medtaget [Organisationen]s udsagn, idet det tydeligt fremgår, at der er tale om en gengivelse af [Organisationen]s vurdering af og erfaring med købere af VCS-kreditter. Hertil kommer, at [Organisationen]s vurdering ikke var rettet mod [Selskab B] specifikt, men mod købere af VCS-kreditter generelt. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af Politiken for at bringe udsagnet.

- [Selskab C]

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at han har ejet eller været ansat af [Selskab C] i Danmark eller [Selskab C] i Uganda, herunder solgt CO₂-kompensation, klimakreditter eller lignende gennem [Selskab C].

Til nyhedspodcasten er indsat et billede af en skov, hvor der ses en række træer. Billedet var ledsaget af følgende tekst:

”[Klager] sælger Co₂ kompensation igennem firmaet [Selskab C]. Projektet består i et stykke skov i Luwero, hvor firmaet har plantet træer. Skoven, hvor der angiveligt skal stå 10.000 træer. ”

Politiken erstattede billedteksten med følgende tekst, efter at have modtaget [Klager]s indsigelse mod oplysningen:

”[Klager] var indtil marts sidste år direktør i selskabet [Selskab D], som ejede domænet [Domænet], der solgte klimakompensation. Projektet består blandt andet af et stykke skov i Luweero, hvor [Selskab C] har plantet træer. Vi beklager, at den tidligere billedtekst var fejlbehæftet. ”

På baggrund af sagens oplysninger har Pressenævnet lagt til grund, at [Klager] var direktør i selskabet [Selskab D], som ejede domænet [Domænet], der solgte klimakompensation.

Pressenævnet finder, at den ukorrekte oplysning om, at [Klager] solgte CO2-kompensation igennem firmaet [Selskab C], ikke kan anses for at være tilstrækkeligt væsentlig i sammenhængen. Nævnet udtaler herefter ikke kritik af Politiken for at have bragt oplysningen.

- Udeladelse af oplysninger

[Klager] har klaget over, at det omtalte hovedcertifikat på 2,5 mio. kr. blev fremsendt til Politiken den 4. januar 2020 fra [Selskab A], men at Politikens eksperter ikke har taget udgangspunkt i disse dokumenter, hvorfor hele artiklen er usand med hensyn til falske og ulovlige klimakreditter.

[Klager] har endvidere klaget over, at han har god grund til at tro, at Politiken ikke har fået en udtalelse fra [Klimaregistret] om de korrekte omstændigheder, da artiklen er blevet bragt under 24 timer, efter Politiken modtog dokumenterne.

[Klager] har i den forbindelse bemærket, at al omtalen om svindel ikke bør nævnes, da der ingen regulering er fra myndigheder, lande eller FN af det private marked for klimakreditter, men kun interne regler (VCS er en "private, not-for-profit, non-governmental organization").

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Der findes ingen internationale love eller myndigheder, som regulerer det private marked for klimakreditter. Men firmaet bag det globale register, hvor kreditterne blev annulleret, og det firma, som har udstedt kreditterne, siger, at det er imod deres regler, når det ungarske selskab sælger kreditterne.

[...]

Efter interviewet vender han [[Klager], *Pressenævnet*] tilbage med den tilføjelse, at [Selskab A] har modtaget et 'hovedcertifikat' på de 2,5 millioner klimakreditter, som selskabet »efterfølgende sælger i små bidder«. til kunder. [Klager] mener, at flere andre firmaer gør det samme.

[...]

Firmaet bag [Klimaregistret] afviser [Direktøren]s forklaring.

»Når en kontoholder retirerer en klimakredit i registret, så bliver den klimakredit permanent fjernet fra markedet. Når en klimakredit er blevet retired, så har ingen parter fremover ret til at opnå fordele ved den klimakredit eller de underliggende klimamæssige indsatser, som den klimakredit dækkede over. Det gør ingen forskel, om der er angivet en årsag til, at klimakreditten bliver retired eller ej«, skriver [Klimaregistret] i et svar til Politiken.

[...]”

Idet nævnet bemærker, at [Klager]s synspunkter er gengivet tilstrækkeligt i artiklen, herunder at [Selskab A] har modtaget et hovedcertifikat fra [Selskab B] på de omtalte klimakreditter, ligesom det i artiklen korrekt er gengivet, at der ikke findes internationale love eller myndigheder, som regulerer det private marked for klimakreditter, og at [Klimaregistret]s udsagn ikke var rettet mod [Selskab B], men mod [Direktøren]s forklaring, som er direktør for [Selskab A], finder nævnet herefter, at redaktørens valg og

fravalg af informationer i dækningen ikke overskrider de vide rammer for redigering. Nævnet udtaler ikke kritik.

Overskriftens dækning

[Klager] har klaget over, at artiklens overskrift "*Firmaer betaler for at mindske deres klimabelastning, men bliver snydt af værdiløse kreditter*" miskrediterer hans person, da han ikke har solgt noget, der var værdiløst, og at han ikke har været involveret i noget snyd.

Det følger af de vejledede regler for god presseskik, at overskrifter og mellemrubrikker skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A. 6.

Pressenævnet finder, at artiklens overskrift, herunder anvendelsen af ordene "snydt" og "værdiløse", som henviser til de omtalte klimakreditter, som blev udbudt på ny, efter de blev annulleret, er udtryk for mediets vurdering, som har tilstrækkelig dækning i artiklens brødtekst. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af Politiken for overskriftens formulering

Retsreportage

[Klager] har klaget over, at ligesom et medie efter punkt C. 7 i de presseetiske regler ikke skal skrive om en politianmeldelse, der ikke har først til sigtelse, retslige foranstaltninger, anholdelser mm., så er det fuldstændig grundløst at omtale konkursboet mod [Selskab B], herunder de i konkursboet tilhørende carbon credits.

Det følger af de vejledede regler for god presseskik, at der skal iagttages varsomhed med meddelelser om, at politianmeldelse er indgivet mod en navngiven person. Meddelelser herom bør som regel ikke bringes, før anmeldelse har medført indgriben fra politiets eller anklagemyndighedens side. Dette gælder dog ikke meddelelser, som den anmeldte selv fremdrager, eller hvis det anmeldte forhold i forvejen er kendt i videre kredse eller har væsentlig almen interesse, eller det efter de foreliggende omstændigheder må antages, at anmeldelsen er solidt underbygget, jf. punkt C. 7.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

"[...]

Politiken har fået aktindsigt i konkursboet mod [Selskab B] ved Skifteretten i Aarhus. I dokumenterne fremgår det, at kurator fik oplysninger fra en kreditor om, at [Klager] skulle have overført de 2,5 millioner klimakreditter til en tidligere samarbejdspartner.

»I forbindelse med konkursens indtræden skulle de i konkursboet tilhørende carbon credits være overført fra det konkursramte selskabs konto i den internationale registreringsdatabase til en konto tilhørende et selskab oprettet og ledet af samme personkreds, som tidligere var involveret i det konkursramte selskab«, skrev kurator.

Der var dog ikke midler i konkursboet til at undersøge det nærmere, men det rejser spørgsmål om, hvad den tidligere [Selskab B]-direktørs rolle var i salget af klimakreditterne.

[...]”

[Klager] har over for Pressenævnet oplyst, at der ikke er indgivet politianmeldelse mod ham eller forsøg herpå fra kurator eller andre.

Politiken har over for Pressenævnet oplyst, at der er indgivet to politianmeldelser mod [Klager] fra kuratorer.

Pressenævnet finder, at omtale af virksomheders konkurs og forløbet forud for konkursen er i offentlighedens interesse. Det samme gør sig gældende i forhold til personer, der har en ledende rolle i en sådan virksomhed, særligt hvis personens tidligere erhvervsmæssige engagementer kan være relevant i forhold til den omtalte konkurs. Nævnet finder således, at omtalen af [Klager]s erhvervsmæssige engagementer, herunder konkursen af [Selskab B] og forløbet op til, er i offentlighedens interesse. [Klager] var direktør for [Selskab B], der overdrog de omtalte klimakreditter til ungarske firma [Selskab A], der ligeledes er omtalt i artiklen. Da der er tale om oplysninger om [Klager]s virke i forbindelse med driften af [Selskab B], finder nævnet ikke grundlag for at udtale kritik af Politiken for omtalen. Nævnet bemærker, at ikke fremgår af omtalen i artiklen, at der er indgivet politianmeldelse mod [Klager].

Afgjort den 17. november 2020